

ubetingede Tilslutning, Lovforslaget fik fra det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), der paa sit Partis Vegne tilsagde Lovforslaget sin fulde og varme Støtte og anbefalede, at det gik igennem Tinget uden Udvalg. Jeg vil haabe, at de andre Partier her i Salen kan slutte sig til det samme Standpunkt. Der er egentlig saa lidt, vi alle kan samles om i Fællesskab og Enighed; det er godt og glædeligt, at der er neutrale Punkter, paa hvilke vi kan mødes i Enighed og Samdrægtighed, og der er intet Punkt, paa hvilket det er mere naturligt at mødes, end hvor det gælder Børneforsorg og Opdragelse. Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget, og jeg giver min fulde Tilslutning til, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing udtalte om en hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.

A. M. Hansen: Der har Gang paa Gang lydt alvorlige Ord om den stadig stigende Nød i vor Børneverden. Der er talt om den stigende Kriminalitet blandt Ungdommen. Der er peget paa Aarsagerne dertil: de usle Boligforhold, Byernes stadige Voksen, Fristelser af forskellig Art, der møder Børnene. Der er ogsaa talt om, hvad man skal gøre for at medarbejde denne Tiltagen i Børneforbrydelser og Ungdommens Forbrydelser, og man har heller ikke ladet det blive ved Ord. Siden Loven af 1905 om Behandling af forbryderiske og forsømte Børn, den saakaldte Børnelov, har vi set, hvorledes der enten paa Statens Initiativ eller med Støtte af Staten er rejst Opdragseshjem af forskellig Art; særlig i de senere Aar er Nybygninger og Udvidelser sket Slag i Slag, for at der kunde skaffes Plads til flere og flere.

Som et Bevis paa, at der gøres meget fra Statens Side, kan anføres, at de Udgifter, som paa den sidst vedtagne Finanslov er bevilgede til offentlig Børneforsorg, andrager, naar baade ordentlige og overordentlige Udgifter medtages, nær ved 2 Mill. Kr. Men hvad hjælper det alt sammen? For hver Gang, der blev skaffet mere Plads, og for hver Gang Døren aabnedes til et nyt Hjem eller en ny Anstalt, voksede Ventelistens Antal i en uhyggelig Grad, og Flokken, der stod udenfor, blev større og større. Der er noget uendelig haabløst over hele den Udvikling, Børneforsorgsarbejdet tager. Det er da ikke underligt, at man ser sig om efter nye Veje, og en saadan hidtil lidet befærdet Vej er den forebyggende Børneforsorg.

I Børneloven af 1905 aabnes der Adgang til Statsstøtte til den forebyggende Børneforsorg. I § 10 f. Eks. staar der: „Værgeraadet kan endvidere give Forældrene eller Opdragerne nærmere Paalæg med Hensyn til Opdragelsen og saaledes bl. a. bestemme, at Barnet, hvis det er skolepligtigt, skal besøge en Dagarbejdsskole, en Arbejdsstue, et Fortsættelsesasyl eller en lignende Indretning, hvor saadanne findes“. Men man kan trygt sige, at denne Paragraf er benyttet alt for lidt. Det bevises bl. a. ogsaa af Tallene. Af de omtrent 2 Mill. Kr., der, som jeg før nævnedes, for indeværende Aar anvendes til Børneforsorg, anvendes kun de 20 000 Kr. eller 1 pCt. til forebyggende Arbejde. Man kan altsaa se, at den Side af Børneforsorgsarbejdet har man ikke haft tilstrækkeligt Øje for. Nu er der imidlertid en vaagnende Interesse for denne Side; der lyder stærkere og stærkere Krav fra alle Steder om at fremme det forebyggende Børneforsorgsarbejde. Som Bevis herpaa kan nævnes, at man her i Hovedstaden i Fjor nedsatte et Udvalg for forebyggende Børneforsorgsarbejde, hvis Opgave var at se at faa det forebyggende Børneforsorgsarbejde i København og paa Frederiksberg fremmet paa bedste Maade saaledes, at Barnet i størst muligt Omfang kan blive i sit naturlige Hjem.

Her er nævnt det centrale Hensyn i det forebyggende Børneforsorgsarbejde, det, som ogsaa det ærede 2det Medlem for Hovedstaden (K. M. Klausen) saa stærkt fremhævede: Bestræbelserne for i størst muligt Omfang at bevare Forbindelsen imellem Hjemmet og Børnene. Man har hidtil i Børneforsorgen i Almindelighed fulgt den Vej, at man tog Barnet fra Hjemmene. Den Vej maa fortsættes, saa vist som der er Hjem, der ikke fortjener Navnet af Hjem, Hjem, hvor Børnene ikke kan forblive uden at blive vanrøgtet enten fysisk eller moralsk. Men at tage Børnene fra Hjemmet er dog altid en saare alvorlig Ting. Har man blot en eneste Gang staaet i den Situation at skulle skille Børn fra Forældre, forstaar man dem, der kræver, at der maa gøres alt, hvad der gøres kan, for at bevare Forbindelsen imellem Hjemmet og Børnene. Nærværende Lovforslag er en Følge af dette Krav. Vel er det kun at betragte som et Forsøg, da Beløbet, som bevilges, er begrænset. Men jeg hilser Lovforslagets Fremkomst med Glæde og kan paa mit Partis Vegne anbefale det til hurtig og velvillig Fremme her i dette Ting.